

Práce se zabývá tématem sókratovského tázání jako východiska péče o duši v Patočkových textech z období 30.–50. let 20. století. Toto téma je v práci rozděleno do tří větších souvislých celků. První část se zabývá Patočkovým porozuměním sókratovské péči o duši jako dějinnému mravnímu sebeutváření člověka majícímu ráz negativně orientovaného transcensu, který není předurčen ideově, nýbrž je ve svém směru distance od předmětnosti spojen s motivem vědění nevědění o posledním dobrém. Druhá část této práce se zabývá Patočkovým porozuměním Platónovi jako tvůrci metafyzického myšlení, v jehož jádru stojí již zmíněná negativně orientovaná zkušenost sókratovského mravního obratu. Tuto zkušenost původně nezpředmětnělého horizontu však Platón dle Patočkovy interpretace zpředměťuje jako svět věčných idejí. Patočka jako svůj ústřední interpretační motiv této zkušenosti do svého výkladu Platóna vkládá Heideggerem inspirovaný pojem Bytí, který má nejbližší k Platónově Ideji Dobra ležící za všemi předěly jsoucnosti (ἐπέκεινα τῆς οὐσίας). Poslední část práce se týká Patočkova vlastního pokusu porozumět Platónově Ideji nepředmětným způsobem. Přestože je takto pochopená Idea vyprázdněna od jakéhokoli kladného obsahu, svou mocí distance od předmětného člověku umožňuje zkušenost svobody.